

РЕШЕНИЕ

№ 9770

гр. София, 25.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав,
в публично заседание на 17.06.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Младен Семов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **3681** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 13, ал. 9 от Закона за енергетиката /ЗЕ/.

Образувано е по жалба на Е. К., [ЕГН], с посочен съдебен адрес: [населено място], [улица], ет.2 срещу Решение № Ж-182 от 28.02.2024г. на Комисия за енергийно и водно регулиране /КЕВР/, с което на основание чл.22 ал.1 и ал.7 от Закона за енергетиката и чл.147 ал.1 от Наредба № 3 за лицензиране дейностите в енергетиката е прекратено производството по негова жалба вх. № Е-11Е-00-2/09.01.2024г. срещу „Електроразпределителни мрежи Запад“ ЕАД.

Твърди се нищожност, алтернативно – унищожаемост на посоченият поради допуснато нарушение на изискванията за форма – липса на мотиви, допуснато нарушение на процесуалните правила, изразяващо се в постановяване на акта при неизяснена фактическа обстановка, неустановяване фактите и обстоятелствата от значение за случая, събиране на необходимите доказателства и необсъждане възраженията на страната.

Ответната страна – Комисия за енергийно и водно регулиране изразява становище за неоснователност на жалбата с аргументи, аналогични с инкорпорираните в текста на оспорваният акт, които ще бъдат възпроизведени в релевантната им част, по-долу с настоящото решение.

При извършена проверка съобразно чл.158 от АПК, съдът счита жалбата за редовна – като подадена в съответствие с изискванията за форма, съдържание и приложения. Същата е допустима, като подадена от активно легитимирано лице, в срок, срещу подлежащ на обжалване акт и при липса на отрицателни процесуални предпоставки по чл.159 АПК.

По съществуващото на спора, с оглед твърденията на страните и предмета на служебна проверка съдът съобрази:

С жалба вх. № Е-11Е-00-2/098.01.2024г. по описа на КЕВР, Е. С. е сезирал Комисията с възражение за извършени проверки на средства за търговско измерване, съставени констатирани протоколи, начислени количества електроенергия, издадени фактури и месторазположение на ел.табло.

Посочено е в жалбата, че на 28.08.2023г. служители на ЕРМ Запад ЕАД са извършили проверка на обект находящ се в [населено място], [улица] са съставени два констативни протокола от същата дата, въз основа на които са издадени и две фактури от 12.10.2023г. на стойност 1625,41лв. всяка. Преизчисленията са извършени на основание правилата за измерване количеството електрическа енергия. Според жалбоподателя електромерното табло в което се намират средствата за търговско измерване е разположено на значително разстояние от границата на имота му/повече от 2 метра/, което е в нарушение на закона.

Като следствие от депозираната жалба КЕВР е изпратила същата до електроразпределителното дружество за извършване проверка и представяне становище.

Т. е представено с писмо от 24.01.2024г., видно от което в момента на проверката е констатирано, че липсва пломба на щита на електромерното табло, като при реален товар от 2680ампера дискът на електромера не се движи.

СТИ с фабричен номер № 3653797 е демонтирано от ел.мрежа, като е монтирано ново СТИ № 26196897, с обхват по ток 5/60 ампера с показания на нощна и дневна тарифа – 0000000. След проверката са поставени пломби.

Демонтираното СТИ е изпратено за метеорологична експертиза на БИМ, извършена на 04.10.23г., за което е съставен и констативен протокол от същата дата.

Видно от констатациите по посоченият протокол е отчетена грешка на дневна тарифа „-“, минус 100% при максимално допустима +2%, резултат от прекъсване на напреженовата бобина. Поради което и електромерът не съответства на метрологичните характеристики и не отговаря на изискванията за точност при измерване на ел.енергия.

На жалбоподателя са изпратени уведомително писмо и копие от констативния протокол, получени от него на 14.10.2023г.

На база на констативния протокол от проверката на 28.08.2023г. и този от БИМ и на основание чл.50 ал.1 б.“б“ от Правилата за измерване на количеството електрическа енергия/ПИКЕЕ/ е извършена корекция по абонатен номер за периода от 29.05.2023г. до 28.08.2023г., за срок не по-дълъг от 3 месеца, в размер на 3 386кВтч. Като следствие на клиента е изпратено писмо с приложени фактура и справка за преизчисление.

Относно СТИ с фабричен номер 311916 също е извършена техническа проверка и съставен констативен протокол от 28.08.23г. в присъствието на г-н К. и един свидетел. Установено е, че липсва пломба на щита на електромерното табло, като при натоварване с външен товар от 6,12А дискът на електромера не се движи. СТИ е демонтирано и е монтирано ново СТИ с фабр. Номер 26196901 с обхват по ток 5/60 ампера с показания на нощна и дневна тарифа – 0000000. След проверката са поставени пломби.

Демонтираното СТИ е изпратено за метеорологична експертиза на БИМ, извършена на 04.10.23г., за което е съставен и констативен протокол от същата дата.

Видно от констатациите по посоченият протокол е отчетена грешка на дневна тарифа „-“, минус 100% при максимално допустима +2%, резултат от прекъсване на напреженовата bobина. Поради което и електромерът не съответства на метрологичните характеристики и не отговаря на изискванията за точност при измерване на ел. енергия.

На жалбоподателя са изпратени уведомително писмо и копие от констативния протокол, получени от него на 14.10.2023г.

На база на констативния протокол от проверката на 28.08.2023г. и този от БИМ и на основание чл.50 ал.1 б.“б“ от Правилата за измерване на количеството електрическа енергия/ПИКЕЕ/ е извършена корекция по абонатен номер за периода от 29.05.2023г. до 28.08.2023г., за срок не по-дълъг от 3 месеца, в размер на 3 386кВтч. Като следствие на клиента е изпратено писмо с приложени фактура и справка за преизчисление.

В становище на ЕРМ ЗАПАД АД е посочено, че визираните СТИ са монтирани в електромерно табло на стълб до имотната граница, чието местоположение е съобразено със законовите разпоредби и фактическото разположение на разпределителната мрежа за което изпращат до КЕВР снимков материал.

На тази база и посоченото решение е прието, че ЕРМ ЗАПАД АД са спазили процедурата по извършване на проверки по чл.46-49 ПИКЕЕ – извършена е проверка на място за която дружеството няма задължение да уведомява абоната си. Съставен е констативен протокол съобразно чл.49 Правилата, който протокол е в съответствие с ал.2 на посочената норма. Спазена е и нормата на чл.47 Правилата като е установена грешка над допустимата по чл.28 от Закона за измерванията и чл.7 ал.1 ЗТИП, респ. количеството енергия е определено съобразно раздел IX. Като следствие – не е налице нарушение на процедурата по определяне задължение за заплащане ел. енергия от жалбоподателя.

Твърдението на жалбоподателя, че електромерното табло в което се намират СТИ е на значително разстояние от имота му е отхвърлено като неоснователно.

На база на представеният снимков материал, КЕВР приема, че мястото на което е монтирано ел.табло попада в определението „до границите на имота“ съобразно чл.120 ал.1 и 2 ЗЕ и изискванията на наредбата по чл.116 ал.7 и правилата по чл.83 ал.1 т.б, поради което и жалбата е отхвърлена като неоснователна.

Следва да се посочи още, че по подадената жалба е изготвен доклад от 22.02.2022г. на дирекция „Електроенергетика и топлоенергетика“ на КЕВР, в който са изложени абсолютно същите фактически и правни съображения, възпроизведени после в текста на оспореното решение.

Доклада е внесен на заседание на КЕВР, протоколирано с протокол № 60 от 28.02.2024г. Съдържанието на посоченият протокол възпроизвежда текста на самият доклад. Т.е. налице е пълен идентитет между доклад, протокол за приемането му и постановеното решение.

С оглед предмета на проверка съгласно чл.168 ал.1 от АПК за наличие на основанията за оспорване на акта, съобразно чл.146 от АПК, настоящият състав приема от правна страна:

Процесното решение е постановено от компетентен орган, съгласно чл.22 ал.1 от ЗЕ вр. чл.142 ал.1 т.1 Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката/Наредбата/.

Оспореният акт обаче е постановен в нарушение на производствените правила и в нарушение на изискването за форма, в частност - липса на изложени фактически и съответстващи им правни основания за постановяването му. При извършване на проверка по изложените в жалбата обстоятелства, КЕВР от една страна не е изложила изобщо мотиви относно това къде всъщност се намира електрическият стълб на който са монтирани СТИ, така, че да приеме съответствие с определението „до границите на имота“ съобразно чл.120 ал.1 и 2 ЗЕ и изискванията на наредбата по чл.116 ал.7 и правилата по чл.83 ал.1 т.б. От друга страна изобщо не е анализирала и изложила каквито и да било данни относно това кой е относимият и приложимият период в хипотезата на чл.50 ал.1 б.“б“ ПИКЕЕ и във връзка с начислените количества ел.енергия. На трето място изобщо не е посочена и конкретна норма от конкретен нормативен акт, в съответствие с който да бъде съществуващото положение, както иначе е посочено с оспореното решение.

В този смисъл не е обосновано наличието на предпоставки за приложение на посочените норми.

Успоредно с това и по силата на чл.120 ал.2 ЗЕ границата на собственост върху електрическите съоръжения и мястото на средствата за търговско измерване се определят съгласно изискванията на наредбата по чл. 116, ал. 7 и на правилата по чл. 83, ал. 1, т. 6. За да отхвърли жалбата, КЕВР е посочила, че „от представения снимков

материал по преписката е видно, че мястото, където е монтирано електрическото табло, в което са намират СТИ измерващи електрическа енергия в обекти с абонатни номера Попада в определението до границата на имота и е в съответствие с нормативната уредба“

На първо място правна квалификация „съобразно правилата на нормативната уредба, без ясно посочване на която точно нормативна уредба е напълно неточна и неясна. Действително границата на собственост върху електрическите съоръжения и мястото на средствата за търговско измерване се определят съгласно изискванията на наредбата по чл. 116, ал. 7 и на правилата по чл. 83, ал. 1, т. 6. Посочената наредба, без наименование, както и посочените съдържат редица разпоредби регламентиращи редица случаи. Кой точно органа счита за приложими е напълно неясно. Подобно общо позоваване не дава възможност да се установи каквато и да била конкретика. Съдът не може и не следва сам да определя, непосочена от органа правна квалификация, още повече – непосочена правна хипотеза, респ. да излага неизложени мотиви и правни изводи. Така:

Нормата на чл.28 от наредбата предвижда граница на собственост при доставка на електрическата енергия на потребителя от съоръжения на енергийното предприятие на ниво ниско напрежение, в която хипотеза съобразно ал.4-7 от нормата има четири отделни възможности за монтиране. Коя от тях счита КЕВР за приложима и защо е напълно неясно. Също така нормата на чл.29 от наредбата предвижда присъединяване на електропровод. Нормата на чл.30 пък предвижда изграждане и граници на собственост при присъединяване на електрическите уредби с високо и средно напрежение. Всички тези норми всъщност са правила на наредбата. Непосочването кое правило счита за приложимо органа и защо обуславя незаконосъобразността на акта му.

Като продължение и по аналогичен начин КЕВР е посочил съответствие с 83, ал. 1, т. 6 ПИКЕЕ. Неясно обаче описаната фактическа обстановка на коя постановка от правилата съответства. Всъщност изцяло неизяснен е въпроса – какво е допустимото отстояние до границата на имота, къде се намира конкретният ел.стълб на който са монтирани СТИ.

Всъщност и видно от цялата преписка, твърдение къде е местоположението на електромерното табло няма никъде. Налице е единствено твърдение в становището на ЕРМ ЗАПАД ЕАД от 24.01.2024г., че „местоположението му е съобразено със законовите разпоредби и разположението на фактическата мрежа и енергийните съоръжения в района“. Твърдение преписано дословно от КЕВР без никакъв самостоятелен анализ и събиране на подкрепящи го доказателства, към което органа се е задоволил да добави неясно защо и без никаква конкретика нормите на чл.120 ал.1 и 2 ЗЕ и изискванията на наредбата по чл.116 ал.7 и правилата по чл.83 ал.1 т.6. Подобен формалистичен подход налага единственият възможен извод за пълна липса на установителна дейност от страна на КЕВР във връзка със жалбата с която комисията е сезирана и обуславя отмяна на акта, като постановен при напълно неизяснена фактическа обстановка и липса на фактически и правни основания за постановяване на акта. В тази част акта е постановен при пълна липса на фактически установявания

и при липса на посочена правна норма.

В заключение на тази част и противно на изложеното в оспореният акт - по преписката няма изобщо приложен снимков материал, като въпреки изрично дадените съдебни указания към ответника – доказателства позволяващи да се установи,макар и бегло, местоположението на електрическото табло не са представени.

Като продължение и във връзка с произнасянето на КЕВР относно наличието на спазена процедура по изчисление на потребената електрическа енергия, следва да се отбележи:

Безспорно между страните се явява обстоятелството, че измервателните уреди към абонатните номера на жалбоподателя не са работели, респ. не са отчитали потребление към датата на извършване на проверката.

Безспорно в този смисъл и съобразно чл.46 ал.1 ПИКЕЕ собственика на СТИ, оператор на мрежата извършва проверки на място, както и смяна, промяна на СТИ.

По силата на чл.50 ал.1 б.“б“ ПИКЕЕ обаче, на която норма се е позовавал КЕВР „в случаите, когато при метрологичната проверка се установи, че СТИ не измерва или измерва с грешка извън допустимата, операторът на съответната електроразпределителна мрежа изчислява количеството електрическа енергия за по-краткия период между периода от датата на констатиране/неизмерване/неправилно/неточно измерване до последната извършена проверка и периода от три месеца, предхождащи датата на констатиране на неизмерване/неправилно/неточно измерване, като при неизмерващо СТИ количеството електрическа енергия се изчислява като една трета от пропускателната способност на измервателната система при всекидневно осемчасово ползване на електрическа енергия от клиента.

В настоящият казус и видно от извършената проверка от БИМ се установява, че измерващите устройства не измерват, поради прекъсване на напреженовата бобина.

Никъде обаче по преписката не е установено нито обосновано защо е избран периода от три месеца предхождащи датата на констатираното неизмерване, като по-кратък от периода от датата на констатиране/неизмерване/неправилно/неточно измерване до последната извършена проверка. Липсват изобщо данни кога започва всеки от тези периоди. КЕВР дори не е изисквала данни за последно изпращани сметки на потребителя, последно извършено реално замерване, така, че да се прецени кой период реално е по-кратък. Не на последно място – не са събрани никакви данни защо не е извършвано ежемесечно отчитане на потреблението, така, че своевременно да бъде установен факта на неработещо устройство, а направено е приложено потребление за тримесечна база В този смисъл приложението на чл.50 ал.1 б.“б“ ПИКЕЕ е необосновано и несъответно на установените факти по делото.

Извън това и при новото разглеждане на преписката КЕВР не следва да се счита обвърза от посочената разпоредба. Нормата на чл.50 ал.1 б.“б“ ПИКЕЕ е неприложима на основание чл.15 ЗНА, тъй като се намира в противоречие с по-висши

нормативни разпоредби, а именно - на чл.2 ал.1 т.16, чл.23 ал.1 т.12 и чл.31 ЗЕ, респ. чл.14,чл.17 и 18 от Директива 2023/1791,съответно - чл.9а,чл.10 и чл.10 а от Директива 2012/27/ЕС.

По силата на чл.14 пар.1 от директива Директива (ЕС) 2023/1791 на Европейския парламент и на Съвета от 13 септември 2023 година за енергийната ефективност и за изменение на Регламент (ЕС) 2023/955 държавите членки гарантират, че за централните отоплителни и охладителни системи и топлата вода за битови нужди крайните клиенти получават измервателни уреди на конкурентни цени, които отразяват вярно тяхното действително потребление на енергия.

Съгласно чл.17 пар.2 от същата директива Измервателните уреди, монтирани в съответствие с Директива 2009/73/ЕО, трябва да предоставят точна информация за фактурирането, основана на действителното потребление. Държавите членки гарантират, че крайните клиенти имат възможност за лесен достъп до допълнителна информация относно предходно потребление, която позволява подробни самостоятелни проверки.

Допълнителната информация относно предходното потребление включва:

а) кумулативни данни за срок от най-малко три предходни години или за периода от началото на договора за доставка, ако той е по-кратък;

б) подробни данни според времето на използване за който и да е ден, седмица, месец и година.

Нормата на чл.18 пар.1 от директивата вече съвсем недвусмислено и императивно предвижда,че когато са монтирани измервателни уреди или топлинни разпределители, държавите членки гарантират, че информацията за фактурирането и потреблението е надеждна, точна и се основава на действителното потребление или на показанията на топлинния разпределител, в съответствие с точки 1 и 2 от приложение IX, за всички крайни ползватели.

Макар посочените разпоредби да се прилагат считано от се прилагат от 12 октомври 2025 г. по силата на чл.39 от директивата, то посочените в тях изисквания всъщност са изцяло приложими и понастоящем. Видно от таблицата за съответствие посочените норми са съответни на тези по действащата Директива 2012/27/ЕС,респ. чл.14 на чл.9а, чл.17 на чл.10 и чл.18 на чл.10а.

Всъщност, още в съображение 32 от преамбюла на директива Директива 2012/27/ЕС изрично е посочено, че разпоредбите относно измерването и фактурирането в директиви 2006/32/ЕО, 2009/72/ЕО и 2009/73/ЕО относно спестяването на енергия

имат ограничено въздействие. На много места в Съюза тези разпоредби не доведоха до това потребителите да получават актуална информация за потреблението си на енергия, нито до фактуриране въз основа на действителното потребление с такава честота, която според проучванията е необходима, за да се даде възможност на потребителите да регулират потреблението си на енергия.

Текста в чл.10 т.1 на Директива 2012/27/ЕС от своя страна императивно гласи, че дори когато крайните клиенти не разполагат с интелигентните измервателни уреди, посочени в Директива 2009/72/ЕО и Директива 2009/73/ЕО, държавите членки правят необходимото до 31 декември 2014 г. информацията за фактурирането да бъде точна и да се основава на действителното потребление, в съответствие с приложение VII, точка 1.1, за всички сектори, обхванати от настоящата директива, включително енергоразпределителните предприятия, операторите на разпределителни системи и предприятията за продажба на енергия на дребно, когато това е технически възможно и икономически оправдано.

Т.е. по силата на посочената норма държавите членки трябва да предприемат мерки насочени към фактуриране на действително потребление, дори при липса на измервателни уреди. В настоящият казус освен, че са налице измервателни уреди, държавата отново е взела мерки насочени към отричане отчитането на действителното потребление чрез произволно фактуриране.

Като продължение - втори абзац на чл. 10 т.1 от Директива 2012/27/ЕС предвижда, че посоченото задължение може да бъде изпълнено чрез система за редовно самоотчитане от крайните клиенти, при която те предават показанията от своя измервателен уред на енергийния доставчик. Единствено когато крайният клиент не предаде показанията от измервателния си уред за даден период на фактуриране, фактурирането се основава на прогнозно потребление или на фиксирана стойност.

Т.е. само при въведена система за самоотчитане и когато клиента не самоотчете показанията може да се приложи прогнозно потребление или фиксирана стойност. В настоящият казус липсват каквито и да било данни позволяващи да се заключи, че е налице въведен механизъм на самоотчитане, респ. е налице неизпълнение от клиента на задължение за предаване на отчетени данни.

Посочената норма на ПИКЕ в нарушение на посочените принципни правила въвежда фактуриране на презумптивно потребление, при това отричащо всяка възможност да бъде установено действителното. Като е придаден нормативен ранг на посоченото правило, потребителите са поставени в невъзможност да докажат, че всъщност не са осъществили фактурираното потребление. Нещо повече – по силата на съюзната уредба именно фактуриращият следва да докаже, че начисленото потребление е съответно на действителното. В националният подзаконов акт обаче освен, че доказателствената тежест е обърната т.е. вменена на потребителя, който следва да оборва факта, че не е потребявал или, че това не е действителното му потребление, то той е изправен и пред невъзможност да проведе такова доказване, тъй като се сблъсква с необорима, нормативна презумпция.

Съдът си позволява да отвори скоба посочвайки напълно възможна житейска хипотеза в която съответният потребител не е пребивавал на адреса по абонатен номер, респ. той и домакинството му са били на почивка, в чужбина и прочее. Натоварването му с подобно високо потребление при това без възможност да се установи и докаже изобщо липса на потребление в такава хипотеза се явява крайно необосновано.

Както бе посочено – цялата нормативна рамка цитирана дотук насочена към отчитане на реалното потребление. През тази призма и по силата на чл.18 ПИКЕ средствата за измерване трябва да са защитени чрез пароли, ключове, пломби или други устройства, които не позволяват нерегламентиран достъп до тях на неоторизирани лица. Потребителят представлява неоторизирано лице. Т.е. той няма достъп, има забрана дори за подобен достъп до измервателния уред. В този смисъл потребителят е ограничен във възможността си дори да установи дали измервателното средство реално работи и да сезира съответният доставчик.

Като продължение и съгласно чл.43 ал.1 от правилата операторът на съответната мрежа извършва проверки на измервателните системи за съответствието им с изискванията на тези правила.

Т.е. операторът носи отговорност за измерването и отчитане потреблението на енергия установено с измервателен уред. Така и по силата на чл. 50 ал.1 б.“б“ ПИКЕЕ се въвежда своеобразна санкция на потребителя изразяваща се в начисляване на потребление резултат от неизпълнение на задължение на операторът на съответната мрежа. Всъщност и в подобна хипотеза разпоредбата на чл. 50 ал.1 б.“б“ ПИКЕЕ няма компенсаторен или заместващ характер а представлява санкция за нупражнен контрол върху СТИ изразяваща се в заплащане на автоматизирано определено потребление от страна на потребителя, който няма нито правото, нито задължението да проверява дали уреда работи изправно, респ. да предизвика своевременна проверка.

Посочените съображения позволяват на съда да постанови, че при новото разглеждане на преписката КЕВР не следва да се счита обвързан от нормата на чл.50 ал.1 б.“б“ ПИКЕЕ, а да установи чрез всички възможни средства налице е отчитане и фактуриране на потребената енергия от крайния потребител.

В заключение – спора относно стойността на фактурираното потребление по своята същност е гражданско правен и настоящият състав няма компетенция да се намесва в отношенията между потребител и доставчик във връзка със стойността на доставеното, респ. фактурирано потребление.

Успоредно с това обаче именно настоящият съд има компетенцията и задължението да установи евентуално противоречие на подзаконова норма с акт от по-висши порядък при преценка правомощието на КЕВР по чл.76 ал.4 т.3 ЗЕ. А именно - текущ контрол за съответствието на изпълнението на лицензионната дейност с условията на лицензията, включително прилагането на утвърдените от комисията цени предвид факта, че безспорно начина на ценоопределяне съобразно чл.50 ал.1 б.“б“ ПИКЕЕ представлява утвърдена цена, която се прилага и изчислява при наличие на съответните условия, каквито са настъпили в настоящият казус. Правомощие, което е

упражнено във връзка с конкретната сезираща жалба на краен потребител. Начина на поддръжка измервателните уреди, начина по който дружеството отчита потреблението от крайните клиенти, както и начина по който фактурира стойността на потреблението безспорно е в правомощията на КЕВР. Посочените елементи са публично-правни и като такива подлежат на оценка и анализ в производство като настоящото. Придобили публично-правен стабилитет вече - те могат да се прилагат в частно-правните отношения. Публично-правния стабилитет обаче, през призмата на съответствие на подзаконов акт със закон или акт на вторичното право на ЕС подлежи на оценка и е задължение на националният съдия във всеки казус с който последният е сезиран. Извън тях остава въпроса дължимо ли е заплащане на посочената и фактурирана стойност по облигационното отношение между потребител и доставчик и в какъв размер - въпроси по които настоящият състав не се произнася.

Така, при новото разглеждане на преписката административния орган не следва да се счита обвързан от нормата на чл. чл.50 ал.1 б.“б“ ПИКЕЕ а да установи с всички нормативни средства как се прилагат утвърдените цени и как дружеството изпълнява задълженията си по националният закон и съюзните директиви/горещитирани/, така, че да се установи дали е редовно изпълнение на лицензионната дейност при осъществяването на фактуриране. Следва да се има предвид при новото произнасяне, че както цялата съюзна правна рамка, така и националният закон имплицитно изискват фактурирането да бъде основано на действителното потребление. И само по изключение, нямащо характер на необорима презумпция – да се прилагат фиксирани или прогнозни стойности. За да бъде приложено подобно изключение следва да е налице ясна обосновка, а ценообразуването в тази хипотеза - приложено справедливо, непроизволно и балансирано. Всъщност, в оспореното решение КЕВР изобщо не посочва наличието на изключение, обосноваващо подобен подход при ценообразуване, поради което и в съответствие с цитираната дотук съюзна регламентация – той е изключен и неприложим.

С оглед дотук изложеното следва да се приеме, че акта е постановен в нарушение на производствените правила/чл.35 АПК и чл.144 ал.1 от Наредба № № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката /, при липса на изложени фактически и съответстващи им правни основания за издаване на акта, -нарушение на изискването за форма, съгласно чл. 146 т.2 вр.чл.59 ал.2 т.4 от АПК.

С оглед изложеното, оспореното решение следва да се отмени, а преписката да се изпрати на КЕВР за произнасяне, при спазване на указанията дадени с настоящето решение.

При този изход от спора законосъобразна, съгласно чл.143 ал.1 АПК е претенцията на жалбоподателя за разноси, но същата е неоснователна като размер.

С депозираната жалба е поискано присъждане на разноси в размер на 1000лв. за адвокатско възнаграждение.

С решение от 25 януари,2024г. по дело С - 438/22, „Ем акаунт БГ“ ЕООД, ECLI:EU:C:2024:71, Съдът на ЕС постанови, че член 101, параграф 1 ДФЕС във

връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочения член 101, параграф 1, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба по отношение на страната, осъдена да заплати съдебните разноски за адвокатско възнаграждение, включително когато тази страна не е подписала никакъв договор за адвокатски услуги и адвокатско възнаграждение.

Успоредно с това, националният съд не следва да се считан обвързан от минимални размер на разноските, изчислени съобразно минимума по Наредба № 1/2004г, предвид антиконкурентна същност на подзаконовия акт.

В унисон с това и отчитайки свободата на договаряне, съдът следва да прецени дали са данни относно начина на определяне себестойността на претендираните разноски за оказаната услуга. При изрично отправен въпрос към процесуалният представител на жалбоподателя в рамките на проведеното на 17.06.2024г. открито съдебно заседание по делото, същият е посочил, че договореното възнаграждение е определено съобразно Наредба № 1/2004г.

Националният съд не следва да се считан обвързан от минимални размер на разноските, изчислени съобразно минимума по Наредба № 1/2004г, предвид антиконкурентна същност на подзаконовия акт. На база на изрично постановеното от СЕС, подобен автоматизъм изключващ свободата на договаряне не обосновава сам по себе си законосъобразност и основателност на една претенция за разноски. В този смисъл съдът следва да откаже да приложи съответните норми на Наредба № 1/2004г.

Следвайки установените критерии за справедливост на възнаграждението, през призмата на неговата фактическа и правна сложност, както и наличието на съдебна практика по аналогични казуси, съдът приема, че делото не представлява предизвикателство обосноваващо подобен размер на възнаграждението.

Като контратеза, Наредбата за заплащане на правната помощ представлява акт, скрепен с държавна санкция и внасящ стабилитет в отношенията, каквито белези Наредба № 1/2004 не притежава, поради което и същата може да бъде ориентири относно стойността на определяне на адвокатското възнаграждение в хипотеза в която страната не е извела и посочила друг критерий за стойността на адвокатските услуги, извън материалният интерес на делото.

Ето защо и в съответствие с високата правна, но ниска фактическа сложност на спора и на основание чл. 24 изр.първо от Наредбата за заплащане на правната помощ, в полза на жалбоподателя следва да се присъди сумата от 200лв., към която да се добави стойността на заплатената държавна такса в размер на 10лв. или общо – 210лв.

Поради това и на основание чл.173 ал.2 от АПК, Административен съд София – град, 74 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № Ж-182 от 28.02.2024г. на Комисия за енергийно и водно регулиране.

ИЗПРАЩА преписката по жалба вх. № Е-11Е-00-2/09.01.2024г. по описа на КЕВР, подадена от Е. К., [ЕГН] срещу „Електроразпределителни мрежи Запад“ ЕАД на Комисия за енергийно и водно регулиране за произнасяне, при спазване указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени с мотивите на настоящото решение.

ОСЪЖДА Комисия за енергийно и водно регулиране да заплати на Е. К., [ЕГН], с адрес - обл. К., [населено място], [улица] сумата от 210/двеста и десет/ лева съдебно-деловодни разноски.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в срок от 14дни от изпращането на съобщение до страните.

Съдия: